

Daf 108: THE BENEFIT ACCORDED A SON FROM HIS FATHER'S PROPERTY

דף ק"ח: הַנָּתָת הַבֵּן מִנְכָסֵי אָבִיו

There once was an elderly Jew who owned a sizable amount of property. But he could not enjoy life because his only son was dishonest and caused him great distress. One day the father made a vow: **"I prohibit my son to derive benefit from my property!"** Of course, as a result, the son was indeed forbidden to benefit from his father's property. A few years passed and the old man died. The son inherited his father's property – but we must clarify whether or not he is permitted to benefit from his inheritance.

The answer is – it depends on the father's exact statement. If the father said, **"As long as the property belongs to me, you are forbidden to benefit from it,"** then after his father's death, the son is permitted to benefit, because then the property no longer belongs to the father. However, if the father said: **"I forbid you from using the property even after my death,"** then the son may never benefit from it.

מעשה ביהודי זקן שהיה לו נכסים רבים, אך בנו היחיד לא הלך בדרך ישרה והסב לאביו צער רב. יום אחד עמד האב הזקן ונדד נדר: **"אני אוסר את נכסי על בני שלא יהנה מהם"**. כמובן שאסור לבן ליהנות מן הנכסים. כעבור שנים אחדות נפטר האב הזקן והבן ירש את כל הנכסים, אך עליו לברר האם מותר לו ליהנות מהם.

ובכן, תלוי. אם האב הזקן אמר: **"כל עוד הנכסים שייכים לי אסור לך ליהנות מהם"** - לאחר מותו מותר לבן ליהנות מהם, כי כעת הנכסים כבר אינם שייכים לאב. אולם, אם האב אמר: **"אני אוסר עליך להשתמש בנכסים גם אחרי מותי"**, אסור לבן ליהנות מהם לעולם.

Daf 109: THE THIEF WHO WANTED TO PAY HIMSELF

דף ק"ט: הגנב שרצה לשלם לעצמו

If a *ganav* (thief) steals an object from someone, falsely swears in court that he did not steal, and then later admits the truth, he must repay the original value to the owner plus an additional one-fifth. For example, if he stole 1,000 shekels, he must repay 1,000 shekels plus another 250 shekels – one-fifth of the sum total. He must also bring a *korban* (offering).

What is the *halakhah* if a person steals from his father? At first glance, we might say, what difference does it make? Why shouldn't he repay the amount as expected? Now imagine a case in which **a person steals from his father, vows falsely that he did not steal, and then the father dies. Since the son inherits from his father, to whom must he repay the debt – to himself? He is his father's heir!** In such a case, the Talmud rules **that son who stole and falsely vowed cannot take the money for himself, but rather must give the money to other heirs.**

אדם שגנב חפץ מחברו ונשבע בבית דין שהוא לא גנב, ואחר כך התברר שהוא כן הגנב, צריך להחזיר לבעל החפץ גם תוספת חומש. למשל, אם הוא גנב אלף שקלים, עליו להחזיר אלף שקלים ועוד מאתיים שקלים - חמישית משווי הגנבה, וגם להביא קורבן.

ומה הדין אם אדם גנב מאביו? לכאורה מה זה משנה? למה שלא ישלם? ובכן, אנו מדברים על מקרה שבו אדם גנב מאביו, נשבע לשקר שהוא לא גנב, ואחר כך האב נפטר. למי ישלם הבן, האם לעצמו? הרי הוא יורש את אביו! מה עושים? במקרה כזה אומר התלמוד שהוא אינו יכול לקחת לעצמו את הכסף, אלא יתן אותו ליוורשים אחרים, ולא יקחנו לעצמו. זה הפלל - אם גנב נשבע לשקר ואחר כך הודה בעצמו - צריך לשלם חומש. אבל אם נשבע לשקר ואחר כך באו עדים שגנב, משלם רק כפל. ואם גנב מאביו ונשבע לשקר, ואביו מת ואחר כך הודה שגנב, מחזיר חומש לאחיו.

Daf 110: "ACHILAH GASAH" — GORGING ONESELF

Every individual is required to make the Passover offering on Passover eve and to eat it on Seder night together with *matzah* and *maror* (bitter herbs). On this *daf*, we learn that one is forbidden to eat a great deal of food *before* eating the Passover offering, so as not to feel full beforehand. **If a person feels so full that eating any more would be gorging himself, he cannot fulfill his obligation to eat the Passover offering.**

Why? This type of eating is called "achilah gasa" ("crude eating," or gorging oneself). Achilah gasa is not considered proper eating. This was not the kind of eating that Torah intended when it commanded us to eat the Passover offering.

דף ק"י: "אכילה גסה"

כל אדם חייב להביא קורבן פסח בערב פסח ולאכולו בליל הסדר יחד עם מצה ועם מרור. בדף זה לומדים שאסור לאכול מאכלים רבים לפני שאוכלים את קורבן הפסח, כדי שלא יהיו שבעים. אם אדם יהיה שבע עד ששכר יקוץ באכילה נוספת, הוא לא יצא ידי חובה באכילת קורבן הפסח.

מדוע? אכילה זו מכונה "אכילה גסה", ואכילה גסה אינה נקראת אכילה. לא לאכילה כזו התכוונה התורה כשהיא ציותה לאכול קורבן פסח.

Daf 111: KORBAN TAMID (PERPETUAL OFFERING)

The *Korban Tamid* was offered in the *Beit HaMikdash* twice a day – one lamb in the morning and another lamb in the late afternoon. Why was this offering called *Korban Tamid* ("perpetual offering")? The aforementioned *korban* received its name because it had to be offered on a continual basis, every day.

The first offering was called "*Tamid shel Shachar*", while the second offering was called "*Tamid shel Bein Ha-arba'im*". No sacrifice could be brought in the Temple before the daily *Tamid shel Shachar*. Almost no sacrifices could be brought in the Temple after the daily *Tamid shel Bein Ha-arba'im*. The only exception to this rule is the Paschal Offering, which was brought after the *Tamid shel Bein Ha-arba'im*.

דף קי"א: קרבן תמיד

את קרבן התמיד הקריבו בבית המקדש פעמים בכל יום. כבש אחד בבקר וכבש אחד לפני סוף היום. למה הקרבן הזה נקרא "קרבן תמיד"? מפני שתמיד צריך להקריב אותו, כל יום.

קרבן אחד מקריבים בבקר וקרבן נוסף אחר הצהרים. קרבן הבקר מכונה "תמיד של שחר", והקרבן השני מכונה "תמיד של בין הערבים". לפני הקרבת תמיד של שחר אסור להקריב קרבנות אחרים, ולאחר הקרבת קרבן תמיד של בין הערבים אסור להקריב קרבנות נוספים. רק קרבן אחד בלבד היו מקריבים אחרי תמיד של בין הערבים - קרבן הפסח, כי כך מצוה התורה.

Daf 112: ONE WHO SHAMES A MESSENGER OF THE BEIT DIN דף קי"ב: הַמְבִיזָה שְׁלִיחַ שֶׁל בֵּית דִין

A certain Jew had a monetary claim against another Jew. The claimant asked the *Beit Din* to summon both sides to present their arguments before the court. The *Beit Din* sent an official summons to each person to appear before it on a certain day and at a certain time. **But to everyone's surprise, the defendant did not appear at the determined time.**

The *Beit Din* sent a messenger to the defendant to inform him that he was summoned for a *Din Torah*, **but he refused to appear before the *Beit Din*.** In order to uphold the *Beit Din*'s honor and ensure the administration of justice, *Chazal* decreed that **one who is summoned to the *Beit Din* and does not appear, thus demonstrating contempt of the court, is sentenced with *nidui* (excommunication).** No one may stand within four *amot* (approximately 80 inches; 6 feet 8 inches) of him, nor speak with him. In addition, the ostracized person is not permitted to have an *aliyah* to the Torah.

ליהודי מסוים הייתה טענה ממונית כנגד יהודי אחר. פנה התובע לבית הדין כדי שיזמן את הצדדים לשטוח את טענותיהם בפני בית הדין. בית הדין שיגר הזמנה לשני הצדדים להופיע בפניו ביום מסוים בשעה מסוימת, **אלא שלהפתעת הכל הנתבע לא הופיע בשעה הנקובה.** בית הדין שיגר אליו שליח כדי שיודיע לו שהוא מוזמן לדין תורה, אך הלה סירב לבוא לבית הדין.

כדי לשמור על כבוד בית הדין ועשית משפט צדק, גזרו חכמים שמי שזימנו אותו לבית הדין ואינו מגיע ומפגין בכך זלזול בבית הדין, דינו יהיה נידוי. בית הדין מכריז שהוא מנודה ואסור לאיש לעמוד בארבע אמותיו של המנודה, לדבר עמו, ולהעלותו לתורה.

Daf 113: DINEI G'ZEILAH V' AVEIDAH — LAWS OF THEFT AND LOST PROPERTY

דף קי"ג: דיני גזלה ואבדה

On this *daf* we learn two *halachot* – one law pertaining to *g'zeilah* and another law pertaining to *aveidah*.

G'zeilah: The Torah forbids us to steal money from others. **This *issur* (prohibition) applies to the property of non-Jews, as well as Jews.** A Jew is forbidden to steal from a non-Jew, as well as from a Jew.

Aveidah: The Torah commands us to fulfill the *mitzvah* of returning lost possessions. As for returning lost property belonging to a non-Jew, there is no specific *mitzvah* for this. However, the Talmud says that if *Chillul Hashem* (desecration of God's Name) would be caused by the Jew's not returning the item, then one is required to return it.

It is important to note the words of Rambam, who said that even when no *Chillul Hashem* is caused, it is nonetheless praiseworthy for a Jew to return a lost item to a non-Jew. He thereby causes a *Kiddush Hashem* (sanctification of God's Name), as people will then say in a positive vein, "See how the Jews behave."

בדף זה לומדים שתי הלכות, אחת בדיני גזלה ואחת בדיני אבדה.

גזלה: התורה אוסרת לגזול ממון מן הזולת. **איסור זה מתייחס גם לממון של נוכרים,** שכן אסור ליהודי לגזול גם ממון של נוכרים.

אבדה: התורה מצוה אותנו במצות השבת אבדה. לגבי אבדה של נוכרים - אומנם אין מצות השבת אבדה גם לנוכרים, אולם על כך אומר התלמוד כי אם יגרם חילול ה' מכך שיהודי לא ישיב את האבדה, הוא חייב להחזיר אותה.

חשוב לצין את דברי הרמב"ם, כי גם במקום שאין חילול ה', אם היהודי מחזיר את האבדה כדי שייגרם קידוש ה', שייאמר: ראו איך מתנהגים היהודים - הרי זה משובח.

Daf 114: A SWARM OF BEES

Once, there were two Jews who lived in a village in the Galilee. Both owned fields and orchards, and they lived peacefully side-by-side. One day, one of the neighbors noticed a swarm of bees surrounding a tree in his friend's field. An idea popped into his head: What if I raise the bees and sell their honey? A few days later, he entered the neighbor's field without permission and collected the bees with a large net. He built a hive in his yard and kept the bees there.

When the neighbor realized what had happened, he asked, "Why did you take the bees from my orchard without my permission?" The man replied, "Those bees aren't yours. Did you buy them?"

According to Torah law, even if the bees are in someone's orchard, they do not belong to him, because they are free to fly in and out as they please. However, Chazal ruled that, in order to preserve communal peace, one is not permitted to take the bees while they are located in another person's orchard. Of course, the neighbor immediately returned the bees to his friend, and peace once more reigned in the village.

דף קי"ד: מעשה בנחיל דבורים

הבחין אחד השכנים כי בפרדסו של חברו ישנו נחיל דבורים סביב אחד העצים. בו ברגע עלה בליבו רעיון: למה שלא אגדל דבורים ואמכור את הדבש שלהן? הוא נכנס לפרדסו של חברו בלי רשות, ועם רשת גדולה אסף את הדבורים, בנה להן כורת ושיכן אותן בחצרו.

כאשר השכן גלה את הדבר הוא שאל אותו: מדוע זה לקחת את הדבורים מן הפרדס שלי בלא רשות? השיב האיש: הדבורים הללו אינן שלי. וכי קנית אותן?

ובכן, מדין תורה הוא אכן אינו קונה אותן, כי הדבורים אינן ברשותו ואפילו שהן בחצרו, מכיון שהן יכולות לצאת ולהיכנס כל אימת שהן רוצות, אבל חז"ל תיקנו שאסור לקחת אותן, מפני דרכי שלום. כמוכן שמיד השכן החזיר את הדבורים, והשלוח והשלום שבו לשרור בכפר.

D'VAR TORAH: PARASHAT KI TISSA

דבר תורה: פרשת כי תשא

In *Parashat Ki Tissa*, we read about the garments of the *kohanim*, including the breastplate (*Choshen*) worn over the heart of Aharon, the *Kohen Gadol*. The Talmud explains that Aharon merited the *Choshen HaMishpat* (breastplate of judgment) because of the great love he held in his heart for his younger brother, Moshe. When Moshe returned from Midian to redeem Israel from Egypt, God told him that Aharon would receive him joyfully: **"He will see you and be glad in his heart."** Aharon's joy was noteworthy, and no small matter, because Moshe was younger than him and had been an outsider, not one of those enslaved in Egypt like the others. These factors could have easily led Aharon to resentment and jealousy toward his brother over Aharon's having been passed over for leadership. But Aharon nevertheless welcomed Moshe with complete joy for the role his younger brother was to play. **As a reward for this pure-hearted joy, Aharon was privileged to wear the *Choshen*, which contained the names of all the tribes of Israel, precisely over his heart.**

בפרשתנו אנו קוראים על בגדי הכהנים, וביניהם החשן, שהיה על לבו של אהרן הכהן הגדול. בגמרא מובא שהסבה בגללה זכה אהרן לחשן המשפט היא משום האהבה הגדולה שהיתה בלבו אל אחיו הקטן משה. כשמשוה הגיע ממדין לגאל את ישראל ממצרים, אמר לו הקב"ה שאהרן אחיו יקבלו בשמחה: **"וראך ושמח בלבבו"**. שמחתו של אהרן אין דבר של מה בכך, משום שמשוה היה קטן ממנו, ועוד שמשוה היה "אדם מן החוץ" כי קלל לא שיעבד במצרים. "הנחתה" כזאת היתה עלולה להתקל בהתנגדות, ובכל זאת אהרן שמח בלב שלם על התפקיד לו זכה אחיו הצעיר. כנגד שמחת הלב הטוהרה הזאת זכה אהרן ללבש מיוחד על לבו, הוא החשן בו נמצאים שמותיהם של כל שבטי ישראל.